

rigtigt i at forelægge Sagen for en Repræsentation af Provinsabonnenter, og dette skete saa paa et Møde i Roskilde Torsdag den 4. September. Paa dette Møde var repræsenteret de samvirkende sjællandske Handelsforeninger, Detailhandlersocietet, en Række Borger-, Haandværker- og Industriforeninger, de samvirkende sjællandske Landboforeninger samt enkelte Kommuner og Grundejerforeninger. Jeg skal ikke referere Forhandlingerne paa dette Møde, men kun omtale, at Mødet enstemmigt vedtog følgende Resolution:

„Mødet giver Udvalget den af dette ønskede Kompetence samt delegerer efter Udvalgets Ønske 2—3 Medlemmer til at træde i Samarbejde med Udvalget“. Mødet valgte enstemmigt som delegerede Hansen, Nymølle, som Repræsentant for Landboforeningerne, Lange i Slagelse som Repræsentant for Haandværk og Industri og med 31 Stemmer Axel Hansen, Karise, som Repræsentant for Købmandstanden paa Landet, medens en anden Købmand fik 26 Stemmer. Af det stenografiske Referat fremgaar det endvidere, at Dirigenten, Fabrikant Lange, ved Mødets Slutning udtalte: „Det gik, som jeg sagde til at begynde med, at der har vist sig den skønneste Enighed under Mødet. Jeg vil benytte Lejligheden til at sige Tak for Valget, og jeg vil love Dem, at jeg efter Ævne skal gøre, hvad jeg kan, for at varetage Telefonabonnenternes Tarv. Jeg takker Forsamlingen for dens Holdning, der kan staa som et Mønster for alle Møder nu og i Fremtiden“. Derefter blev der udbragt et Leve for Dirigenten, og til Slutning udbragte forhenværende Borgerrepræsentant Schjær et Leve for Udvalget med følgende Motivering: „Skal vi ikke vise vor Taknemmelighed overfor Udvalget for det Arbejde, det har udført og sikkert ogsaa i Fremtiden vil udføre. Udvalget level“ Og saa staaer der i det stenografiske Referat: „(3 kraftige Hurraraab)“. Jeg synes ikke, man kan tænke sig et Udvalg modtages af en Forsamling med større Tilslutning.

Det med disse 3 udprægede Provinsrepræsentanter forstærkede Telefonudvalg gav sig altsaa til at forhandle med Telefonselskabet, som ingenlunde slap let gennem Skærsilden. Det lykkedes Selskabet at opnaa Enighed med Udvalget om den forlangte Takstforhøjelse af 10 Kr. pr. Abonnent, men ikke de yderligere forlangte 5 Øre pr. Samtale, og Selskabet indgik derhos paa en Forlængelse af Tjenestetiden baade paa Købstads- og Landcentralerne, mod at de 500 fri Samtaler i Oplandet,

som Abonnenterne havde Ret til for 10 Kr. aarligt, reduceredes til 300, en Reduktion, som kun rammer 25 pCt. af Abonnenterne og selvfølgelig kun de største Forbrugere. Efter at denne Overenskomst mellem Selskabet og Udvalget var opnaaet paa Kvartalets sidste Dag, forelaa Sagen altsaa til min Approbation. Jeg har nu nok læst, at jeg ved denne Lejlighed svigtede min Pligt ved ikke som Samfundets Repræsentant at væge Borgerne imod denne kapitalistiske Udplyndring. Jeg ved godt, at en og anden har ment, at jeg ikke havde nogen Grund til at beskytte Telefonselskabet, og at det jo ikke kunde have nogen Interesse for Offentligheden, om Selskabets Aktionærer ikke fremdeles kunde faa 6 pCt. i Udbytte. Jeg skal derfor tillade mig at understrege, at hverken det ene eller det andet forelaa til min Afgørelse. Det, der forelaa, var for det første en Anmodning fra Selskabet om at faa godkendt en Takstforhøjelse for Provinsabonnementet under Henviisning til, at dette var nødvendigt for at opretholde det til Forrentning og Amortisation fornødne Overskud, og for det andet en af Abonnenternes kompetente Udvalg gjort Indstilling om at efterkomme denne Anmodning. Disse to Ting forelaa for mig, og jeg ser ikke, med hvilken Begrundelse jeg skulde have tilladt mig at gribe forstyrrende ind i denne Enighed.

Hvis det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) ikke vil give mig Ret heri, tror jeg, det ligger deri, at han frit kan tillade sig at have sin Mening, uden at han skylder sig selv eller andre nogen Begrundelse. Han vil med Sindsro kunne stille sig det Spørgsmaal: Hvad kan der ske? Men saaledes kunde Udvalget ikke gøre. Det skulde varetage Abonnenternes Interesser, og jeg tror, det har haft Ret i, at det dermed ikke var Meningen, at det skulde gaa Selskabet saa nær, at dette maatte se sig nødsaget til at indvinde det fornødne Beløb ved Besparelser, der vilde gaa ud over Abonnenterne og ikke over Aktionærerne. Jeg maa gaa ud fra, at Udvalget har set sit Ansvar paa dette Punkt, og jeg for mit Vedkommende mener, at lige saa lidt som jeg har haft nogen Pligt til at sørge for, at Selskabet fik sine Ønsker opfyldt, hvis de stred imod, hvad Abonnenterne ansaa for ret og billigt, lige saa lidt har jeg haft nogen Pligt til ved en vilkaarlig og brutal Magtudfoldelse at tilføje Selskabet Skade. Paa det Spørgsmaal, det ærede Medlem fra Storehedinge stillede mig, maa jeg derefter svare, at den nu